

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 37/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. D., H., zastúpeného advokátkou JUDr. E. P., E. P., s. r. o., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. júla 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 22/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. septembra 2008 doručené podanie Ing. V. D. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Rozšírenie ústavnej sťažnosti zo dňa 25. 05. 2007 vedenej na Ústavnom súde SR pod sp. zn. Rvp 951/07*“

proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky“, ktorým namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 22. júla 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 22/07.

Sťažovateľ v doručenom podaní okrem iného uviedol: *„Sťažovateľ rozširuje svoju sťažnosť predloženú Ústavnému súdu Slovenskej republiky... podaním zo dňa 25. 05. 2007 vedenú pod sp. zn. Rvp 951/07 o postup Najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 22/2007 v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu č. k. 4 Obdo 22/2007 zo dňa 22. 07. 2008.*

Označený postup a uznesenie Najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu bezprostredne súvisí s pôvodnou sťažnosťou sťažovateľa... predloženou ústavnému súdu podaním zo dňa 25. 05. 2007.“

Ústavný súd vzhľadom na obsah podania sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 29. septembra 2008, ako aj skutočnosť, že o sťažnosti sťažovateľa doručenej 30. mája 2007 rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 284/08 z 24. septembra 2008, posúdil podanie sťažovateľa doručené 29. septembra 2008 ako samostatnú sťažnosť.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) svojím rozsudkom sp. zn. 12 Cb 79/97 z 22. februára 2006 zamietol jeho žalobu o zaplatenie sumy 275 000 Sk s prísl. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 Cob 32/06 z 27. februára 2007 tak, že prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol rozsudkom

sp. zn. 4 Obdo 22/07 z 22. júla 2008 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa označený rozsudok najvyššieho súdu nie je dostatočne odôvodnený, pri jeho vydaní dovolací súd postupoval svojvoľne, a preto rozsudok najvyššieho súdu predstavuje arbitrárne rozhodnutie. Najvyšší súd nepreskúmal komplexne námietky sťažovateľa týkajúce sa prípustnosti jeho dovolania a s jeho námietkami a argumentáciou sa nevysporiadal v takom rozsahu, ktorý by bol postačujúci pre rozhodnutie o prípustnosti dovolania. Podľa sťažovateľa z dovolania jednoznačne vyplýva, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Na základe uvedeného sťažovateľ tvrdí, že postupom a rozsudkom najvyššieho súdu v označenom v konaní bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Ing. V. D. postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 32/06 zo dňa 27. 02. 2007 bolo porušené.

2. Základné právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Ing. V. D. postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 22/2007 zo dňa 22. 07. 2008 boli porušené.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo 22/2007 zo dňa 22. 07. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 32/06 zo dňa 27. 02. 2007 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom č. k. 12 Cb 79/97 zo dňa 22. 02. 2006 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Ing. V. D. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk, ktoré je mu Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Ing. V. D. priznáva náhradu trov konania vo výške 29.496,- Sk, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný uhradiť na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom a rozsudkom krajského súdu z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06, ako aj postupom a rozsudkom najvyššieho súdu z 22. júla 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 22/07 bolo porušené jeho základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd oboznámil s obsahom spisu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 284/08 a zistil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 Cb 79/97 z 22. februára 2006 už v sťažnosti vedenej pod uvedenou spisovou značkou, ktorú ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta postup a rozsudok krajského súdu z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 odmietol ako neprípustnú [§ 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

2. V časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 22/07 a jeho rozsudkom z 22. júla 2008, ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05).

Porušenie označených práv sťažovateľ vidí v tom, že predmetný rozsudok najvyššieho súdu nie je dostatočne odôvodnený, pri jeho vydaní dovolací súd postupoval svojvoľne, najvyšší súd nepreskúmal komplexne námietky sťažovateľa týkajúce sa prípustnosti jeho dovolania a s jeho námietkami a argumentáciou sa nevysporiadal v takom rozsahu, ktorý by bol postačujúci pre rozhodnutie o prípustnosti dovolania. Preto sťažovateľ považuje označené rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne.

Na uvedenom základe ústavný súd preskúmal sťažovateľom napadnutý postup a rozsudok najvyššieho súdu a dospel k záveru, že tvrdenia sťažovateľa o porušení jeho označených práv sú zjavne neopodstatnené.

Najvyšší súd v sťažovateľom napadnutom rozsudku okrem iného uviedol: *„Ako prvou otázkou dôležitou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či v danom prípade ide o prípustnosť dovolania podľa § 237 písmeno f) O. s. p., to jest, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa dovolateľa k naplneniu predpokladov pre splnenie prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia došlo tým, že súd niektoré dôkazy nevykonal, neprihliadol, nevyhodnotil ich vo vzájomných súvislostiach a nevyvodil z nich správny záver.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že v danom prípade dovolanie podľa § 237 písmeno f) O. s. p. prípustné nie je. O odňatie možnosti

konat' pred súdom nejde v prípade, ak súd nevyhovie návrhu účastníka, ale postupuje v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. V prípade, že súd nevykonal dôkaz navrhovaný účastníkom konania, neprihliadol naň, nevyhodnotil ho vo vzájomných súvislostiach, sa nedá, označiť za postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konat' pred súdom. Podľa § 120 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd rozhoduje, ktoré z označených dôkazov vykoná. Posúdenie, ktoré z dôkazov navrhnutých účastníkmi konania na preukázanie ich tvrdení súd vykoná, je vecou postupu konajúceho súdu, teda vecou vedenia konania. Súdom nevykonanie niektorého z dôkazov označených účastníkom konania na preukázanie jeho tvrdenia sa nedá považovať za postup súdu, ktorým účastníkovi konania bola odňatá možnosť konat' pred súdom.

... Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania podľa tohto ustanovenia (§238 ods. 3 O. s. p.) je, či prvostupňový súd, keď rozhodol inak ako v prvom rozhodnutí (teda návrh zamietol) rozhodol tak preto, že bol viazaný právnym názorom, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil. Prvostupňový súd v rozhodnutí, ktorým návrh zamietol, bol viazaný iba úlohou, že je potrebné skúmať, či došlo k dôvodnému odstúpeniu od zmluvy zo dňa 15. 8. 1996, teda bol viazaný tým, že mal skúmať dôvodnosť odstúpenia od zmluvy, to čo bolo jeho úlohou počas celého konania. Tým, že prvostupňový súd dospel k záveru, že nedošlo k účinnému odstúpeniu od zmluvy sa nedá povedať, že prvostupňový súd k takémuto názoru dospel z dôvodu, že bol viazaný právnym názorom súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil. Súd, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil v zrušujúcom rozhodnutí nevyslovil právny názor, iba konštatoval, čo je potrebné skúmať a to aj konajúci súd v napadnutom rozhodnutí dovolaním skúmal. Tým, že prvostupňový súd návrh zamietol a teda rozhodol inak ako v prvom rozhodnutí nedá sa v danom prípade označiť za fakt, že prvostupňový súd tak rozhodol z dôvodu, že bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý prvšie rozhodnutie zrušil. Na základe uvedeného Najvyšší súd dospel k záveru, že predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p. splnené neboli.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd postupoval v súlade so zákonom. Z odôvodnenia rozsudku údu vyplýva, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho dovolaní, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, prečo dovolanie proti rozsudku krajského súdu

odmietol ako neprípustné. Zo záverov rozsudku najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 22/07 a jeho rozsudok z 22. júla 2008 preto nemožno z ústavného hľadiska považovať za neodôvodnený a zjavne arbitrárny. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožnil so závermi najvyššieho súdu nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu a rozhodnutia a v konečnom dôsledku k porušeniu sťažovateľom označených práv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta postup a rozsudok najvyššieho súdu v označenom konaní už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami a návrhmi, ktoré v nej sťažovateľ nastolil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2009